

var ikke, fordi hun ikke mindedes sit Møde med Pers Broder. Erindringen om hin bevægede Scene i det uhyggelige, kolde og nøgne Kontor havde netop i den allersidste Tid meget hyppigt beskæftiget hende ja vakt hendes hemmelige Bekymring, fordi hun mere og mere hos Per havde faaet Øje for Familjeligheden med denne Broder.

„Naa ja — med Søskende er det en anden Sag,“ sagde hun saa og strøg en Haarlok bort fra Panden med en Bevægelse, som om hun med det samme bortjog en pinefuld Tanke. „Det kender jeg fra os selv. Men af sin Moder beholder man dog altid om ogsaa kun en Lillefinger, hvor langt man saa kommer bort fra hende. Jeg kan derfor ikke tro andet, end at din Moder og jeg i hvert Fald vilde have kunnet tale sammen, skønt vi vistnok i et og alt var saa forskellige, som det overhovedet er to Mennesker muligt at være.“

„Det var I sikkert.“

„Og jeg kan heller ikke tro andet, end at vi tilsidst kunde være kommen til Forstaaelse med hinanden. Af det lidt, du nu og da har fortalt om hende, har jeg dannet mig et Billede, som jeg er kommen til at holde af. Jeg synes, jeg kan se hende ganske tydeligt for mig. Hun var lille, ikke sandt? Og hun havde ikke samme Slags Øjne som du og din Broder, . . . de var mørkere. I Børn har vist i det hele mere lignet jeres Fader. — Saa gik hun jo med Stok, naar hun var oven Senge. Det gjorde ogsaa min Bedstemoder; det er maaske derfor, jeg ser hende saa tydeligt. Og hvor hun dog med al sin legemlige Svaghed maa have haft en stærk Vilje! Jeg synes, det er saa beundringsværdigt og saa rørende, at hun saadan i Aarevis styrede hele det store Hus fra sin Seng og midt i